

Макроония

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

АБОНАМЕНТЪ:

България: за година 300;
1/2 година 150; 3 мес. 80 лева.
Странство: година 600; 1/2 год.
300 лв.; 3 мес. 160 лв. Америка:
за год. 6 долара; 1/2 год. 3 дол.

Броятъ 1 левъ**ОБЯВЛЕНИЯ:**

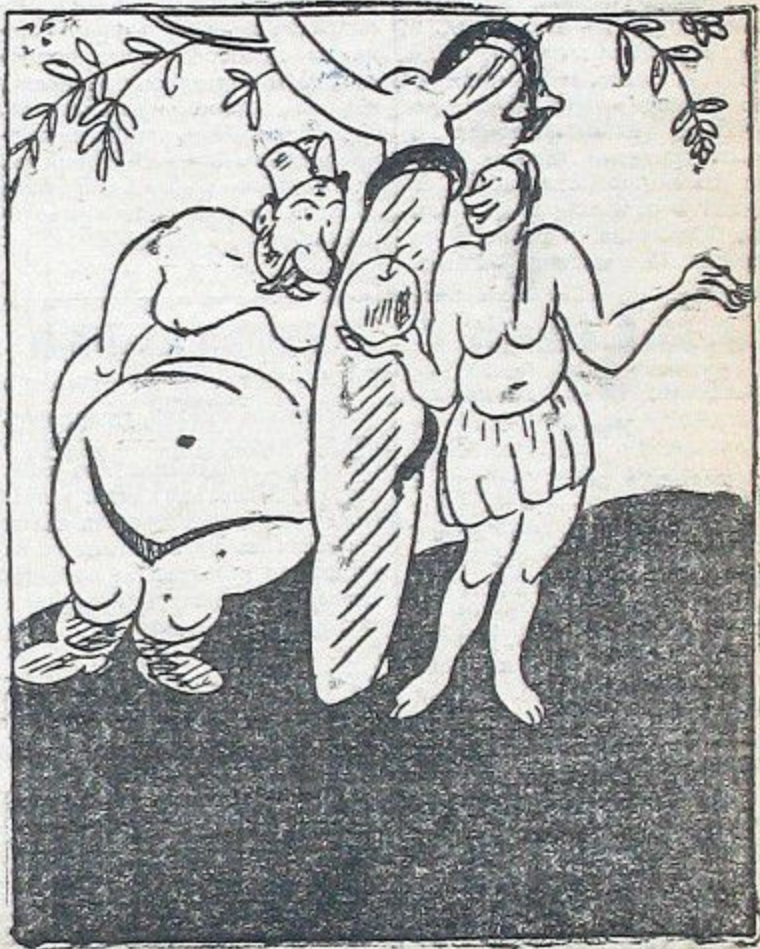
На кв. см. 2 лв.
Малки обявления на дума 50 ст.
Въ крониката на редъ . 8 лв.
Годешни и вѣнчални . 40 лв.

Редакция и администрация, пл.
„Славейковъ“ № 1.

Телефонъ № 2891.

ВСЪКІДНЕВНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, КУЛТУРЕНЪ ЖИВОТЪ И ИНФОРМАЦИЯ

Директоръ: Г. Кулишевъ

Въ македонски рай

По нѣкога и свещената история се повтаря: щомъ има рай, тетовска ябълка, Адамъ и Ева, сигурно ще се намѣри и архангелъ Михаилъ, който да ги изгони отъ тамъ.

Н Ъ М А ! Н Ъ М А !

Глъчъ и глътъ се чува отъ бръговетъ на Дунава; крещи Българдъ колко глътъ държи: „Нѣма българи въ [предѣлитъ на Сърбия. Нѣма Македония!“ Съ тръби и цимбали вика до Бога, да чуе цѣлъ свѣтъ, въ Европа и Америка, да чуе и проумѣе, най-после, че македонски въпросъ не съществува, че всичко, що се пише и говори около македонската проблема, е дѣло на шепа „комитаджии“.

Викайте! Но нѣма ли разбранитъ хора да се запитатъ: ако това е истина, защо толкова голѣмъ шумъ? Защо тоя повикъ? Не се ли издаватъ гузнитъ съвести? Кога е загинала Македония, за да стане „южна Сърбия“, — до сега никой не е знаелъ за това откритие всрѣдъ Балканитъ, че е намѣрена нова земя отъ колумбовцитъ въ Българдъ.

Цѣлата история на сърби, българи и гърци се игнорира; всичкитъ византийски източници се хвърлятъ на бунището, всичкитъ научни изследвания на прочути слависти и пътешественици се фалшифициратъ въ услуга на една, единствена целъ: „Drang nach Salonique“.

Насъ, македонцитъ, ни взиматъ за „аморфна маса“, сбирщина отъ безправни робе, тѣсто, отъ което може да направишъ каквото си искашъ. По голѣма обида на нашето човѣшко достоинство не можеше да ни се нанесе.

Че ние имаме Св. Кирилъ и Методий, че нашъ е свети Климентъ Охридски, и стотици още македонски българи, носители на просвѣта и на култура за цѣлия славянски свѣтъ много години преди да е съществувала Сърбия, това никакъ не смущава новитъ „културъ-трегери“. Не имъ бърка въ нищо църковната и училищна борба срещу гърцитъ, кръвната разправа и възстанията срещу турцитъ. Всичко туй е дѣло на „бугарашката пропаганда“ — поддържана отъ Екзархията; сто, двеста години преди нейното основаване. Това, че ние македонцитъ съ столѣтия сме проливали рѣки кръвъ за свободата на нашата скъпа родина, че нѣма градъ, нѣма село, което да не е дало жертви, за да я види свободна — това е безъ значение.

Днесъ тамъ царува черно робство, тирания, каквато не е била даже подъ червения султанъ. Въ тая страна на сълзитъ днесъ най-тежко престѣпление е да се кажешъ бълга-

ринъ, да четешъ български книги, да се молишъ Богу на майчинъ езикъ — това се счита за държавна измѣна и се наказва съ смъртъ.

Похитителитъ бързатъ съ огънь и желѣзо да заличатъ всички веществени дири, които доказватъ принадлежностъ на македонецъ; съ бичъ и бесилка тѣ кжсатъ всички духовни връзки, за да представатъ Македония посърбена. Но тѣ нѣма да успѣятъ. Народъ, това е духътъ що го крепи; спойката, това е съзнанието което го свързва; ние ги имаме. Ний сме се борили и пакъ ще се боримъ за човѣшки правдини. Ние вѣрваме въ правотата на своята кауза; а вѣрата е мощъ, непобедима стихия.

Ние имаме тази дълбока вѣра, както сж я имали хилядницитъ мъченици, загинали за Македония. Ние искаме да се върнемъ въ бащинитъ огнища и да заживѣемъ мирно, човѣшки животъ тамъ, въ нашата земя. Ние искаме да ни се гарантиратъ толкова поне права, колкото имаме при султанъ Хамида, да ни се върнатъ черквитъ и училищата.

Ако сърбитъ продължаватъ да ни отказватъ и тия права, ще си позволимъ да имъ напомнимъ думитъ на единъ чужденъ французки държавникъ, перефразирани така: „*Vue sa-kate da ручате македонци? пазете се да не пукните!*“ (Vous voulez manger du curé? Vous en creverez!).

За сега на тѣхния гузенъ викъ: Нѣма Македония! ние противопоставяме нашата непоколебима воля да се боримъ до край за нашето право и извикваме: Македония е жива. Македония е била, е, и ще бжде.

Г. Стрѣзовъ

Страници отъ миналото

Велесъ, 1863.

Изъ доп. на „Единъ Велешанецъ“

„Тоя градъ, презъ когото течеть рѣка Вардаръ, е населенъ со чисти бугари, които се отличаватъ по остроумия, родолюбие и голѣма склонность къмъ ученіето. Защото мнозина отъ нискъ ся учятъ не само на материятъ бугарски свой языкъ и на други още разни Европейски языци; и затова въртатъ доста обширна търговия и по чегъртъ страни на Европа. Богослуженіето въ тоя градъ се извършватъ на славянскитъ языкъ. Такожде и въ училищата ся преподаватъ тия исти славено-бугарски уроци, които и во самата Бугария; сирѣчь бугарска и славянска грама-